

foreflaar i Forbindelse hermed, at 1ste Stykke af § 21 udgaar, dels fordi det mener, at den foreslaaede Næringsafgift bør bibeholdes som noget vedvarende, dels fordi det formentlig ikke behøver at siges, at den her foreslaaede Næringsafgift kun bliver gældende indtil der udkommer en Lov, som ordner de paagældende Skattepørgsmaal i en større Udstrækning og derved muligvis den her omhandlede Næringsafgift paa en anden Maade. Hvad dernæst det nærmere Indhold af § 21, 2det, 3dje og 4de Stykke angaar, maa for det første Henvisningen til de i § 8 omhandlede Foreninger udgaa efter hvad der foreslaas med Hensyn til Omfribningen af Lovforslagets § 8. Man mener fremdeles, at der turde være Grund til at paalægge den særegne Næringsafgift ogsaa for den Næring, der ifølge særlig Bevilling af Indenrigsministeren i Medfør af sidste Stykke af § 14 drives fra aaben Bød ud over den ene, som det efter Hovedreglen i § 14, 1ste Stykke kun er handlende, Haandværkere eller Fabrikanter tilladt at have i samme Næringskreds. Udvalget finder derhos, at der ikke er nogen Grund til at sætte Afgiften højere for Aktieselskaber og deslige, naar den overhovedet bliver at bestemme efter vedkommende Nærings Betydning og Omfang.

Et Mindretal foreslaar fremdeles den Forandring i § 21, 2det Stykke, at Næringsafgiftspligten ikke paalægges enhver, der driver bunden Næring uden for Opholdskommunen, men kun den, som der driver Handels-, Haandværks- eller Fabriknæring.

Med Hensyn til de enkelte Vædringsforslag skal man, for saa vidt de ikke ere omtalte i det foregaaende, bemærke følgende.

Udkastets § 1 angiver „Lovens Omraade“, det vil sige de Næringsvirksomheder, paa hvilke Lovens Bestemmelser overhovedet skulle kunne komme til Anvendelse, navnlig altsaa de Næringsvirksomheder, som ifølge Bestemmelserne i Lovudkastet kunne henføres til „bunden“ Næring, for saa vidt vel at mærke Lovens Regler efter Udkastets

§ 2 ikke gøre dem til „fri“ Næringer. Medens nu det til § 1 under Nr. 1 stillede Vædringsforslag vel rettest bør opfattes som en Redaktionsændring, gaa Vædringsforslagene under Nr. 3 og 4 ud paa ligesom hidtil at undtage Virksomheden med Befordring til Søs — derunder Nederi, for hvilket Søløven har givet Regler, der til Dels ikke ere forenelige med Udkastets Bestemmelser i § 7 jfr. § 6 Nr. 2 — fra at falde ind under Næringsloven. Vædringsforslaget under Nr. 2 gaar fremdeles ud paa at indskrænke Afgangen til at gøre Vognmandsvirksomheden til bunden Næring til Købstæderne, derunder indbefattet Nøbenhavn, og Handelspladserne, idet man anser det rettest og mest stemmende med Forholdene paa Landet ikke at lægge noget Vaand paa Landboeres Frihed til, uden derpaa at søge noget særligt Næringsbevis, at befordre Personer eller Gods mod Betaling, om det end erkendes, at Forholdene undtagelsesvis paa enkelte Steder kunne udvikle sig saaledes, at saadan Virksomhed bliver den paagældendes væsentligste eller maaste eneste Erhvervsvirksomhed.

Hvad Afgangen til Udøvelse af Næringsdrift, Lovudkastets 2det Afnit, angaar, da mener man, at der paa forskellige Punkter bør gives større Frihed, end Udkastet foreslaar. Det gælder saaledes først § 2, hvort der ved Vædringsforslagene Nr. 5—8 tilfugtes at indsætte Bestemmelser om Frihed for Handel med alle, ogsaa udenlandske Kornvarer, med Affald fra Slagterier, med Træffomagerarbejde og med Ugedyrkningsredskaber, Sædfros, Kunstgødning samt Foderstoffer. Med Hensyn til de sidst anførte Genstande have Meningerne i Udvalget dog været delte, idet et Mindretal ikke anser det for rigtigt at gøre Handelen med Landbrugsmaskiner, hvis Forarbejdelse m. m. jævnlig vil kunne være Genstand for en meget omfattende og derhos meget indbringende Virksomhed, til fri Næring.

Fremdeles anser Udvalgets Flertal det ikke for rigtigt at indskrænke den i Ud-